

Könnyű-szerkezetes építés

Az építőipar forradalmát, legkorszerűbb eljárását a komplex könnyűszerkezetes építési mód jelenti. Néhány héttel ezelőtt a KISZ Központi Bizottsága védnökséget vállalt az országos program előmozdítására: szocialista szerződést kötött az érintett minisztériumokkal, az ágazati szakszervezetekkel. Az ebből adódó feladatok elemzésére szerdán országos értekezletre gyűltek össze a fiatalok Angyalföldön. A Fém munkás Vállalat Frangepán utcai művelődési házában mintegy 500 ifjúsági vezető, gazdasági szakember tanácskozott arról: miként lehet a népgazdaságilag rendkívül fontos feladat megoldását a fiatalok bevonásával eredményesen elősegíteni.

Átadták a murai vízművet

Először 1924-ben tervezték, hogy a Mura folyó partjáról oldják meg Nagykanizsa vízellátását. A terv fél évszázad múltán valóra vált: Dégen Imre államtitkár, az Országos Vízügyi Hivatal elnöke szerdán átadta rendeltetésének a teljes elkészülte után naponta 40 000 köbméter vizet szolgáltató murai regionális vízmű első szakaszát. A Mura folyó partjára telepített kutakból távvezetéknek jut a víz a városba. Az építés eddigi költségei megközelítik a 100 millió forintot. A munka tovább folytatódik.

A műszaki hónap záróelőadása

A tudomány a műszaki haladásért

Tegnap, szerda délelőtt a Tisza Szálló konferenciatermében került sor a XII. műszaki hónap zárórendezvényére. A negyedik plenáris előadást dr. Márta Ferenc akadémikus, a JATE rektora tartotta.

„A műszaki haladás, a felsőoktatás-politika és a tudománypolitika kapcsolata” című előadás. A termelés és a tudomány eredményei mindig is szoros kölcsönhatásban voltak egymással; hiszen a társadalom szükségletei hívták életre a kutatási eredményeket, s gyakorlati alkalmazásuk során megmutatkozott a szellemi erőfeszítések értelme, haszna.

Mint dr. Márta Ferenc elmondotta, a tudományos kutatásnak két, egymással összefonódó célja van. Egyik: a természeti és társadalmi jelenségek törvényszerűségeinek kutatása, feltárása, megismerése. A másik cél a kutatási eredmények alkalmazása, realizálása.

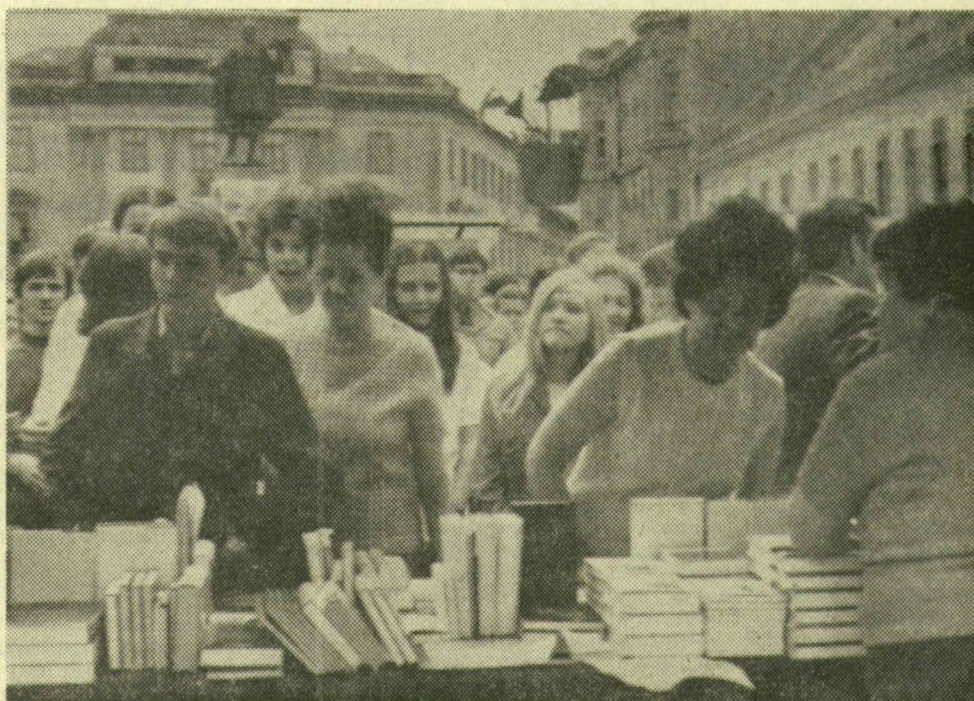
Napjainkban lényegesen lerövidült ez az időköz, amely valamilyen felfedezés és alkalmazása között telik el. „Kirobbanónak” nevezhetjük ezt a fejlődést, amely jellemzője a tudomány-technikai forradalom időszakának — korunknak. A fejlődést jellemzi, hogy a korábbiakhoz képest sokszorosára nőtt a céltudatosan egy-egy témára koncentrált szellemi erő; sok tudós, szakember munkálkodik egyazon feladat részletein,

korszerű eszközökkel, gépekkel felszerelve. Csak így lehet viszonylag rövid idő alatt számottevő eredményt elérni.

Mit kell tennünk, hogy lépést tartsunk a tudomány világméretű fejlődésével? — Erre a kérdésre is részletesen válaszolt az előadó. Feltehetően szükséges a kutatók koncentrációja, egészséges arányok megteremtése. Ugyanakkor a tudományos „munkamegosztásba”, a nemzetközi tudományos csere rendszerébe is szükséges bekapcsolódni. A tudományos eredmények gyors behatolását a termelésbe ma még számos tényező akadályozza is hazánkban. A tudomány termelőerővé válását jól megalapozott távlati tudományos kutatási tervvel igyekeznünk elérni. Különösen fontos, hogy a tudomány és technika eredményeit befogadni és felhasználni tudó, értő szakembereink legyenek. A tudomány legyen népgazdaságunknak.

Ezzel az előadással véget ért a XII. műszaki hónap rendezvénysorozata. Mint dr. Bátyai Jenő, az MTE SZS Szeged megyei Szervezetének szaktitkára a plenáris záróelőadáson elmondta: idén is az aktuális kérdések megválaszolására törekedtek a „hónap” rendezői, előadói.

A munka- és üzemszervezés égetően időszerű kérdései mellett sok egyéb témáról is szó esett — összesen 67 előadásra és egyéb rendezvényre került sor Szegeden és Csongrád megyében, a XII. műszaki hónap keretében.

Könyvtutca

Tíz könyvpavilon sorakozik a Kárász utcán. Ízlések, színesek, csalogatók. Az egyik este zárás után olyanok voltak, mint a csontvázak. Könyvek nélkül, vásárlók nélkül, élettelenek, kihaltak. Nappal viszont, mint a mágnes vonzották magukhoz a járókelőket. S ez a könyvtutca varázsa. A könyv és az ember utcai találkozása, egymásra találása.

A pavilonok elnevezései csak jelképesek. Ha csak az egyes kiadók könyveit árulnák egy-egy pavilonban, lenne néhány, ahol nagyon kevés könyvre lelhetnénk. Igyekeztünk úgy csoportosítani, összegyűjteni a könyveket, hogy akik a pavilon neve után keresnek könyvet, azok se csalódjanak. Inkább propagandacéllal születtek ezek az elnevezések. Minden árusítóhelyen megtalálhatók az ünnepi könyvhét kiadványai.

Könyvük alig. Csak Dér Endre nemrég megjelent könyvének néhány példányát és Mocsár Gábor két-három régi kötete pihen a polcokon. Kevés. Nagyon kevés ebben a pavilonban. De nincs is több könyv.

A vevő mindig azt keresi, ami nincs — mondja ki az örök kereskedőigazságot a pavilon eladója.

Pedig ezeket a fényképeket kötni kellene könyvekhez, művekhez. Csak így lehet igazi értelme.

A SZELEM „KIFÓZDÉI”

üzemeltet a könyvtutcán — mondja a bolt vezetője, a könyvtutca „atyja”, Müller László. — Igen kedvezőek az első benyomások. Ez persze elsősorban annak köszönhető, hogy ennyi jó könyv talán még nem jelent meg könyvhétre. Aki most könyvet akar venni, megtalálja az ízlésének leginkább megfelelő, legyen az kiskönyv vagy nyugdíjas, egyetemi tanár vagy ipari tanuló. A könyvhét első két-három napján annyi könyvet eladtunk, mint tavaly az egész hét alatt.

Ha igaz, hogy „szellemi lakoma” az ünnepi könyvhét, akkor a könyvtutcán felállított minden pavilon megannyi fantáziát mozditó, varázslatos szellemi kifőzde.

Egy a baj — mondták már többször —, minden könyvtutcában ugyanazt főzik, pedig mást ígérnek. A másodiknál még fölfedezhető valami újdonság, de a „lakoma” végén telt szatyorral és korgó pénztárcagyomorral már nincs miért megállni. Pedig minden egyes pavilon cégére más-más újdonságot kínál.

ÁRUSOK ÉS KÖNYVEK

A szege-di könyvtutca legnagyobb és legszebb pavilonja az Olvasó Népért pavilon. Radnai Zoltán vezeti, aki nem ismeretlen a Kárász utcaiaknak, a könyv barátainak. — Eljönnek ide az állandó vevők is, meg a tipikusan könyvheti vásárlók. Ők csak a könyvhéten vásárolnak, de megjelennek minden évben, és feltöltik a könyvespolcukat. Aztán vannak kőbör vásárlók is, akik csak jönnek, böngészgetnek, sőt néha turkálnak is. Pedig azt a könyv sem szereti!

Az idén sok volt a slágerkönyv. Már az első nap elfogyott a három félóra kiadvány, a Szép versek, a Kőrösi Csoma és a Rivalda, Derkovits farsangszöveggyűjteménye és James Joyce Most és mindörökké című regénye.

A Tiszatáj pavilonjában Szeged és a megye íróinak és költőinek fényképe kö-

SZERDA DÉLELŐTT

Kilenc-fél tíz körül már minden pavilon könyveket virágoztat. Lassan a nap is utat keres magának a Kárász utcán. Egyik pavilon előtt öreg néni keresi a Tamás-templom karnagya című könyvet. Ajándékba szeretné adni — most ballag a kislány és Bach a kedvence. Sajnos, sehol sem lehet megkapni.

Miért jó az utcán vásárolni? Miért kellene egy évben egy hétig ezek az utcai pavilonok? — Mert nem kell bemenni a boltba; mert szem előtt van; mert szinte kinyúl magukból a könyvek; mert könnyebben határolható a járókelőket; mert helyben lehet olvasni; mert visszalop valamit abból a régi világból, amikor a kereskedők az utcán kínálták portékájukat; van benne valami romantika.

A jogászprofesszor határozottan áll: Németh László és Illyés Gyula kötetét keresi. Pár perc múlva aktatáskájából elrejtve az Illyés-életműsorozat könyvhétre megjelent kötetét.

A bölcsészhallgatók naponta türelmetlenül vendéget várnak a Fórum-pavilonban. Bori Imre könyvhétre ígért köteteket keresik — hiába.

A rádió, a televízió és az újságok is beharangozták, hogy a szege-di könyvtutcában külön pavilonja lesz a jugoszláv Fórum könyvkiadónak — zsörtölődik a pavilon gazdája, Rigola József. — Külön prospektus kínálja a jobbnál jobb, izgalmasabbnál izgalmasabb könyveket, de csak a prospektus kínálja, és alig-alig tudok mutatni valamit. Csak gyerekkönyveket — nagyon szépeket — méregdrágán, egy-két régi kiadványt. Pedig Pestről, Gyuláról és Makáról is jöttek, keresték a Fórum új könyveit. Hiába.

Sok ezren megfordultak a könyvtutca pavilonjainak asztalainál. Sok ezer könyv talált gazdára — minden bizonnyal jó gazdára. Az is bizonyos, hogy azok közül, akik most még csak a könyvtutca forgatagában nézelődtek-böngészgettek, az év hátralevő heteiben felkeresik majd a könyvesboltok polcait.

E. N. I.

Tandi Lajos

Július 2:

Az 50. nemzetközi szövetkezeti nap

Július 2-án — immár 50. alkalommal — világszerte megünneplik a nemzetközi szövetkezeti napot. A szocialista országokban, s így hazánkban is a megemlékezéssel a figyelmet a szocialista építőmunka nagy tervei megvalósítására irányítják. Ebben a szellemben látott napvilágot az Országos Szövetkezeti Tanács Elnökségének felhívása is, amely leszögezi: a Magyar Szocialista Munkáspárt X. kongresszusán jóváhagyott, a szocializmus építését magasabb színvonalon biztosító politikával teljes összhang-

ban állnak a hazai szövetkezeti mozgalom alapelvei, célkitűzései, amelyeket a szövetkezetekről szóló 1971. évi III. törvényben az országgyűlés is megerősített.

A felhívás hangsúlyozza, hogy a magyar szövetkezeti mozgalom napjainkban megbecsült résztvevője a nemzetközi szövetkezeti mozgalomnak. Mindhárom országos tanács, valamint az Országos Szövetkezeti Tanács is tagja és cselekvő résztvevője a szövetkezetek nemzetközi szövetségének. A Termelőszövetkezetek Országos Tanácsának felvételével

először jelent meg olyan szervezet a nemzetközi szövetkezeti tanácskozáson, amely szocialista mezőgazdasági termelőszövetkezetek képviselője.

Az Országos Szövetkezeti Tanács Elnöksége az 50. nemzetközi szövetkezeti nap alkalmából felhívta a szövetkezetek tagjait és vezetőit: tevékenységük a szövetkezeti kongresszusokon meghatározott fő feladatoknak megfelelően, a Magyar Szocialista Munkáspárt által kifejezett népi-nemzeti célok végrehajtására irányuljon.

többet beszéltek a jogokról, a kötelességeket inkább a pártszervezetek hagyták.

Végrehajtó bizottsági ülésen vizsgálták türelmesen ezeket a sehogysan tiszto dolgokat. A többi között megállapították, muszáj nagyobb gondot fordítani a pártépítésre. Ez ugyanis gyakran formálissá, hullámvá vált. Az indulás első két esztendejében 66-tal gyarapodott a párttagok száma, de tavaly már három termelési alapszervezetben (ott, ahol sok kétkézi munkás dolgozik) nem került sor fölvetésre. S ahol igen, néha ott is megelégedtek semmitmondó indoklással, egyoldalúan csak a szakmai erőket hangsúlyozták, kevésbé, vagy egyáltalán nem tértek ki a kérelmező kommunista jellemvonásaira. Néha úgy tűnt, magában az üzemi párt vb-ben sem értelemzik egységesen a pártépítést. Mivel korábban az ajánlók felelősségét nem vették valami komolyan, előfordult, hogy a fölvetett párttagot gyorsan-frissen ki kellett zárni, mert kiderült róla, hogy bűncselekményt követett el. Most már nemcsak az ajánlóknak, hanem az alapszervezeti titkároknak is tartani kell a hátukat azért, hogy kiket bocsátanak be a párt kapuján. Öröndetes, hogy a fölvetelt kérelmező papírokon utjabban gyakori a KISZ-szervezetek ajánlása. Az is jó, hogy a kétkézi munkások kommunista nevelésére megkülönböztetett figyelmet fordítanak. Mert

a pártnak nemcsak növekednie, inkább erősödnie kell a lelkiismeretes tagfelvételek révén.

Sok olajmezőn két évvel ezelőtt még nem sok jót tudtak volna mondani a politikai oktatásról. A minőség, a hatékonyság iránti kérdésre úgyszólván csupa „nem” feleletet adott volna az üzemi pártbizottság. Nem sokat tördtek az oktatás megszervezésével; nem foglalkoztak a távolmaradókkal; nem gondoskodtak megfelelő föltételekről; nem kísérték figyelemmel a politikai ismeretek gyarapodását. Minden nehezebb földadat elől igencsak azzal tértek ki, hogy a nagy hajtásban, vagyis a beruházás tengernyi gondja közepette nem érnek rá. Különösen egyik-másik párton kívüli művezető mérgeledött, mihelyt a pártoktatáshoz kérték a segítségét. Ebben az oktatási évben viszont mintha megmozdult volna. Hét-féle sikeres tanfolyamot szerveztek, közel 400 hallgatóval, s javítottak a KISZ- és a szakszervezeti oktatás színvonalán is. Ez igen nagy dolog, ha meggondoljuk, hogy a mezőn szanaszedni. Sajnos, a mindennapi természetes politizálás még nem vált az „olajos” elvtársak többségének vérévé. Sokan szívesebben foglalkoznak a termelési kérdésekkel, a munkaverseny fejlődésével, az árák és a bérek alakulásával, sőt a munkakörülmények is izgatják őket. Bizonyos hibás nézetekre azonban kevésbé figyelnek oda. Nem ütik fel rögtön a fejüket,

hogy „aha, ezt meg kellene válaszolni, meghozzá érvekkel, meggyőző erővel”. A szakirányítókra is ez a jellemző: természetes hűvvel szerveznek, intézkednek a maguk hatáskörében, de mindjárt „fáznak”, ha a pártszervek — pláne az alapszervezetek — politikai földadattal akarják megbízni őket.

Igen, a gazdálkodás gondja-baja kétségtelenül jobban érdekli az olajipari pártbizottságot. Az itt dolgozó kommunista szívesebben elidőznek a termelés körül, mint a „klasszikus” pártmunkánál. Úgy érzik, ha mind a 98 szocialista brigád kifogástalanul dolgozik, ennek van látászatja, és ez egyúttal tanúskodik az öntudat gyarapodásáról is. Alapjában véve igazuk van, azonban mégsem szabadna lemondaniuk azoknak az embereknek a neveléséről, akik erre rászorulnak. Az üzemi pártbizottság vezetői is érzik ezt, nyilván azért biztatják önmagukat: „Meg kell szervezni a brigádok politikai támogatását”.

A Szeged városi párt-végrehajtóbizottság tegnapi ülésén jól megvitatták az olajipari pártbizottság jelentését. Sok megszívlelendő javaslat hangzott el, amelyeknek hasznosítására érdemes lesz intézkedési tervet készíteni. Az olajipari pártbizottság kezdeti bizonytalankodása érthető, de most már ideje, hogy határozottabban irányítson.